

ansaa det for urigtigt at tænke paa at fuldføre denne Bygning, og paa dette Grundlag indstillede det her til Thinget at forkaste Ministerens Forslag, som gik ud paa at faae en Anerkjendelse fra dette Thing af, at det var en usfuldendt Bygning. Denne Afstemning faldt med 69 Stemmer imod 12 for Udvalgets Indstilling og mod Ministeren. Jeg tror, at vi der have en Afgjærelse fra dette Things Side, hvori det klart er udtalt, at dette Thing anser det for urigtigt at fuldende denne Bygning. Naar man derfor fra andre Sider hører, at alle Menneker altid have tænkt sig, hvor deilig det vilde være at faae denne Ruin fuldført, saa vil jeg for det Første paasta, at dette Thing aldrig har udtalt noget Saadant, men i ethvert Fald kan dette ikke siges siden 1862, da dette Thing udtalte, at det var aldeles urigtigt at tænke paa at ville fuldende denne Bygning. Hvis der derfor her i Thinget nogensinde har været Tanke om at fuldende denne Bygning, saa ophørte man at tænke derpaa i 1862. Man var i den Grad uwillig mod det Forslag, der fremkom fra Ministerens Side, at man endog, da han senere ved 3die Behandling nedsatte sit Forslag, opgav Forslaget om at bevare Bygningen og blot krævede mindre Bevillinger til Beplantning og Eligt, ogsaa forkastede dette Forslag. Derimod fik Ministeren ved de to følgende Aars Finantslove en noget større Bevilling end sædvanlig til at træffe forberedende Arbejder paa Pladsen, og den Tanke, som laa bagved dette, var den at forberede Salget af Grundene udenfor Ruinen; men dette faldt igjen bort i 1866, da gik man bort igjen fra denne Bevilling og sagde: „Bore Forhold ere ikke til at tænke paa nu at sælge Grunde“. Man møder altsaa der stadig denne Betragtning af det mindre Hensigtsmæssige i at sælge Grunden for sig, uden at Ruinens Forhold iforveien var afgjort. I samme Aar som det, jeg her omtaler, skete, efter at man altsaa havde afstaaet fra i Fremtiden at give den forhøiede Bevilling til Ministeren, fremkom han ved 3die Behandling med et andet Forslag, der i denne Sag er af nogen Interesse. Han fremkom nemlig med et Forslag om at skjenke det Hele bort til Industriforeningen i Kjøbenhavn til en Udstillingsbygning; det er altsaa ikke første Gang, der har været Tale om at skjenke dette bort. Dette Forslag om at skjenke det bort til en Industriudstillingsbygning, Noget, som altsaa har en Lighed med at skjenke det bort til en Kirke — i materiel Henseende har det forsaavidt nogen Lighed dermed, som Værdien forsvinder i den Bygning, man der ved frembringer — dette Forslag om at skjenke det bort til en Industriudstillingsbygning, saaledes at der skulde være en vis Forpligtelse for dem, der modtog denne Gave, til at bevare den for Fremtiden, blev forkastet med 47 Stemmer mod 29. Dette har forsaavidt en særlig Interesse paa Grund af de Udtalelser, som dengang fremkom, idet selv

de, der hævdede, at Ministeren administrativt skulde kunne disponere over denne Kirke og Plads, dog erklærede, at en saadan Disposition, hvorved det altsaa gik bort uden en tilsvarende Værdi for Statskassen, kunde Ministeren paa ingen Maade være berettiget til at foretage uden Bevillingsmagtens Samtykke. Dette er det Sidste, der er foretaget i denne Sag, forinden den paagældende Position paa Finantsloven for 1869—70. I 1869—70 vendte Ministeren altsaa tilbage til det, der allerede flere Gange havde været Tale om, nemlig, at man skulde sælge Grunden udenfor Ruinen særskilt, og dertil sigter den Post, der blev indført paa Finantsloven for 1869—70, som altsaa gik ud paa at bemyndige Ministeren til at sælge disse Grunde særskilt, men Folkethinget, som her gik ud fra sine tidligere Anstuelser, og navnlig altsaa saae hen til det fra alle Sider Udtalte og Anerkjendte, at det vilde være uheldigt at realisere Grundene for sig uden først at have raseret den Grund, hvorpaa Ruinen stod, fulgte sit Udvalg i at sætte Ruinen ind ved Siden af Grundene. Naar man nu erindrer denne Sags historiske Gang og de Forhandlinger, som tidligere have været førte derom, hvori det bestandig har været Hovedpunktet, at Ruinen og Grundene skulde sælges ad, og at dette var den eneste hensigtsmæssige Fremgangsmaade, saa — siger jeg, — kan der ikke være mindste Tvivl om, hvad Meningen var med at sætte Ruinen ind ved Siden af Grunden, nemlig, at det ikke gik an at sælge Grunden uden at lade Ruinen følge med og først saae den raseret. Jeg vil sige, at hvis der tidligere havde været, hvad der ikke har været, nogen Bemyndigelse for Ministeren til at anvende denne Eiendom paa en anden Maade, saa vilde efter det, der er sket paa Finantsloven, denne Bemyndigelse være bortfalden ved en ren og klar Lovgivningsbestemmelse, men der har, som sagt, aldrig været nogen saadan Bemyndigelse. Denne Post paa Finantsloven, som altsaa er vedtagen af alle Lovgivningens Faktorer, siger klart og tydeligt, at det Hele skal sælges. I denne Henseende er det aldeles ligegyldigt, hvilke Udtryk der bruges, om man taler om de Hensigter, der have været udtalte, eller de Opfordringer, der have været stillede; Sagen er den, at Lovgivningens Billie deri er udtalt, og den tror jeg aldrig nogensomhelst Administration kunde gaa udenom. Hvilken Styrke der ligger i dette, er Noget, man faar et klart Indtryk af, naar man ser, hvorledes de, der have forsvaret Ministeriet, bestandig søge at komme bort fra Finantsloven for at finde et andet Grundlag, der skulde berettigede Ministeren til at foretage en saadan Handling; men er der Noget, der er tydeligt, saa er det dette, at der i Kraft af Finantsloven ikke er Spor af Berettigelse til at foretage noget Lignende. Jeg skal imidlertid nu ikke gaa ind paa de Betragtninger, der ere fremkomne til Forsvar